

ת"פ 2090/12 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 19-12-2090 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כבוד השופט ג'ויה סקפה שפירא
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלוני

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד קרן בן גל

ב"כ הנאשם עוד פנחס כהן

גור דין

כללי

1. הנאשם הורשע, לאחר שמייעת ראיות, בשלוש עבירות אלימות כלפי בת זוגו לשעבר.

כתב האישום שהוגש נגד הנאשם כלל שלושה אישומים, והעובדות שנקבעו לגבים פורטו בהרחבה בהכרעת הדין.

ביחס לaiishom הרាជון, שבו הורשע הנאשם בעבירות תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, נקבע כי כשלושה חודשי לאחר שבני הזוג נפרדו, הנאשם הגיעו לדירת המתלוונת ללא הסכמה ובニיגוד לרצונה, מתוך רצון לשוחח עמה. היא סירבה לפתחו לו את הדלת. הנאשם דפק על הדלת שוב ושוב ואמר דברים שעיקרם הבעת חשד בכך שהמתלוונת מארחת אדם אחר בדירתה. הנאשם מאן להשלים עם סיירובה של המתלוונת לפתחו לו את הדלת, וכשהתבקש על ידי דודה, הגר בשכנות, לעזוב את המקום, סברה המתלוונת בטעות שהוא אל מחוץ לדירתה כדי לסייע לה. על כן פתחה המתלוונת חרף צר בדלת, והנאשם שהבחן בכך ניצל את החרך שנפתחה, הדף בחזקה את הדלת וזה פגעה בראשה של המתלוונת שעמדה מאחוריה, הכל כשהנאשם מודיע לכך שהמתלוונת עומדת מאחורי הדלת וכי הדיפה האגרסיבית עשויה לפגוע במתלוונת. הנאשם נכנס אל תוך הדירה במטרה למצוא את האדם שהמתלוונת אירה, על פי סברתו. כתוצאה מהמקרה שקיבלה המתלוונת מהדלת, נגרמו לה חתק במצח שדים בזמן האירוע והמתוומה תחת עורית..

ביחס לaiishom השני, שבו הורשע הנאשם בעבירות תקיפת בת זוג, נקבע כי באירוע אחר שאירע כשבnitim קודם לכך, כשהנאשם והמתלוונת היו מחוץ לביתם של חברים, התפתח ביניהם ויכוח שבמהלכו המתלוונת צעקה והנאשם סטר לה

עמוד 1

על פינה כדי להפסיק את צעקוותיה.

ביחס לאיושם השלישי, גם בו הורשע הנאשם בעבירות תקופת בת זוג, נקבע כי חצי שנה קודם לאירוע נשא האישום הראשון, בעת שהה הנאשם והמתלוננת שהוא בחופשה בצימר, אירע ביניהם ויכוח שבמהלכו המתלוננת צעקה, ועל מנת שלא תישמענה צעקוותיה, הנאשם דחף אותה לכיוון הקיר וסתם את פיה בידו.

2. **騰空** שירות המבחן מיום 3.10.22 מלמד כי הנאשם בן 28, רווק, אינו עובד, מתקיים מקצוע אבטלה ומתגורר עם הוריו ואחיו, שעמם הוא תיאר מערכת יחסים קרובה.

ה הנאשם סיים 12 שנות לימוד, שירות בצה"ל שירות חלקי כנהג מבצעי במרחב כיפת ברזל, שוחרר בשל פציעה. לאחר שחרורו עבד הנאשם באבטחת מוסדות חינוך וכנהג משאית, נפצע ברגלו ומماז מתקשה למצוא עבודה המתאימה לו. הנאשם למד קורס שמות רכוש וכיום מתחפש לעבודה בתחום. הנאשם עושה שימוש בשם מסוג קאנאיס רפואי בראשון, שמשיע לו בהקללה על כאביו, והוא שלל שימוש לרעה באלכוהול ובسمים נוספים.

ה הנאשם ניהל מערכת זוגית עם המתלוננת במשך חמישה שנים, ותיאר רגשות אהבה חזקים אליה, אך למרות זאת מערכת היחסים ביניהם לוותה בעליות ומורדות ואופיינה בפרידות לסירוגין. הנאשם שלל ביטוי קנאה ואובססיביות מצדיו, שלל אלימות מילולית ופיוזית ותיאר עצמו כקרובן אלימות פייזית, מילולית ורגשית מצדיה של המתלוננת. הוא התקשה להתייחס לחלקים שלו במסגרת המערכת הזוגית ונטה להשליך את האחריות על המתלוננת. הנאשם תיאר כי ביום הוא מציע בזוגיות אחרת, מזה כשתנויים, ותיאר מערכת יחסים טובה ובריאה, המזכירה לפניו מיסוד הקשר וועמדת בפער למערכת היחסים הקודמת עם המתלוננת.

בשיחת שערכה קצינת המבחן עם המתלוננת, תיארה האחרון מערכת יחסים שהתאפיינה במחלוקת וריבים בשל חוסר אמון מצד הנאשם, בהתנהלות אובייסיבית המלווה בקשיש אמון וביטוי קנאה רבים מצדיו, באלים מילולית ורגשית לכל אורכה, ובאלימות פייזית שתוארה בכתב האישום, לצד מקרים של יריונות ואיומים. לדבריה, לא הייתה אלימות נוספת מעבר למקרים שבಗינם הורשע הנאשם. עוד תיארה המתלוננת כי במסגרת הדיונים בבית המשפט היא חוותה קללות וצעקות מצד הנאשם כלפיו, וכי מאז הנאשם לא יצר עימה קשר, אך היא עדין חששת ממנו.

לנ暂时 אין הרשות קודמות. הוא התקשה לקחת אחריות על המעשים שבביצועו הורשע, ואף הבהיר חלק מהמתואר בכתב האישום ובהכרעת הדין. הוא מבטא עמדה קורבנית, מוקד בהתנהלהו של המתלוננת כלפיו ובועל שנגרם לו בשל מעורבותו בפלילים. הוא שלל צורך בסיווע טיפולי.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם גדל בסביבה משפחתית נורמטיבית, וכי לאורך השנים עשה מאמצים לנצל אורח חיים יציב. מנגד התרשמו כי התקשה להשתלב בלימודים וביטה קשה שוניים, וכי במסגרת יחסי הזוגים אלה באים לידי ביטוי בשילטה, תלות וחוסר יכולם להתמודדות אדפטיבית. עוד התרשמה קצינת המבחן מדמיינו עצמי נמוך וקושי במתן אמון, קושי לראות את עצמו כישות נפרדת במסגרת הזוגית ומתוך כך להכיר בתחוםי אחריותו האישיים בדינמיקה זו. הוא נטה להכחשה ומצערת התנהלותו האלימה ולהשלכת הביעתיות על המתלוננת. כל אלו מהווים, לדעת שירות המבחן, גורמי סיכון להישנות עבירות והתנהגות אלימה במסגרת המשפחה.

שירות המבחן המליץ להימנע מהטלת עונש מאסר בפועל, כדי למנוע חסיפת הנאשם לאורח חיים עבריני. לאור עמדת הנאשם והתרשומות כי הוא בעל כוחות דלים להשתלבות בטיפול, לא בא שירות המבחן בהמלצת טיפולית בעניינו,

והומלץ לגזר עליו מאסר שירותה בעבודות שירות ומאסר מוותנה.

3. לאחר קבלת תסקير שירות המבחן ביקש הנאשם בungiño תסקיר משלים, תוך שבא- כוחו טען כי הנאשם מעוניין בקבלת טיפול במסגרת שירות המבחן. לאחר שנשמעו גם דברי הנאשם עצמו בעניין זה, הבקשה נדחתה ונשמעו טיעוני הצדדים לעונש.

4. ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם נפרד ביחס לכל אישום: ביחס לאיושם הרាងן ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם שבין שמו חודי מאסר בעבודות שירות לשמו- עשר חודשים מאסר בפועל; ביחס לאיושם השני והשלישי ביקשה המאשימה לקבוע מתחמי עונש הולם שבין מספר חודשים מאסר לשנים- עשר חודשים מאסר בפועל. המאשימה ביקשה לגזר על הנאשם עונש כולל של שנים עשר חודשים מאסר בפועל, לצד מאסר מוותנה, קנס, פיצוי למיטלוננת והתחייבות להימנע מביצוע עבירות. המאשימה הדגישה בטיעוניה את הערכיהם המוגנים באמצעות העבירות, את אופייה האלים והאובסיבי של מערכת היחסים שהתנהלה בין המתלוונת לנאנם, את טיבתן של החבלה שנגרמה באירוע נושא האישום הרាងן ואת הקשי המשיי של הנאשם, הרואה את עצמו כקרובן, לקבל אחראיות על המעשים שעשה. עוד הדגישה המאשימה את האופן שבו ניהלו הנאשם ואביו את המשפט ואת הצורך להציב גבולות מרתיעים להתנהלותו של הנאשם.

5. מטעם ההגנה הוגש מסמכים רבים כראיות לעונש, ובهم אות מערכת "צוק איתן" שהוענק לנאנם, תעודה שחרור מצה"ל בתום שתי שנות שירות, שבה צוין כי הנאשם ביצע את תפקידו לשבעות רצון מפקדיו, מכתב פיטורי שקיבל הנאשם מעסיקו האחרון בחודש מרץ 2022, מכתב המלצה שקיבל הנאשם מרראש המשל"ט הלאומי למאבק בקורונה בעקבות סיום תפקידו של הנאשם כנגן במשל"ט, תעודה סיום קורס שמאות רכוש מ"מכללת השמאים" ובה צוין כי הנאשם התקבל כחבר בארגון שמא"י הרcox בישראל, מסמך מטעם משרד ראש הממשלה המלמד כי הנאשם נמצא כשיר שני למשרת נג' במשרד,תו חניה לנכח שנית לנאנם, חוות דעת מומחה לאורטופדייה המתיחסת לפציעתו של הנאשם ובה הומלץ לקבוע לו 36 אחוז נכות לצמצמות, רישון לשימוש בקנבים רפואי וריכוז ביקורים אצל רופא בקופת חולים, ובهم ביקורים אצל פסיקולוגית מחודש אוגוסט 2020 עד חודש אוקטובר 2020, טיפול שהופסק ביוזמתו של הנאשם.

6. ב"כ הנאשם טען כי ההחלטה שלא לאפשר לנאנם לקבל תסקיר משלים של שירות המבחן שיבחן את השתלבותו בטיפול במסגרת השירות היא עוول וגורמת לעיוות דין.

ב"כ הנאשם התיחס בטיעונו בעל- פה רק לעבירה נושא האישום הרាងן, וטען כי מדובר במעשה שנעשה שלא במקרה, אלא מתוך התרשלות של הנאשם שהתקיימה בטריקת דלת, וכי הנאשם לא רצה לפגוע במיטלוננת והצטער על ה"שריטה" שנגרמה לה. ב"כ הנאשם טען כי גם המיטלוננט עצמה אישרה שהנאשם לא התכוון לפגוע בה. עוד הודגש כי הנאשם הוא בן למשפחה נורמטיבית, כי אין לו הרשות קודמות, כי מאז האירועים נושא כתוב האישום לא נפתחו לו תיקים נוספים, כי הוא בוגר 12 שנות לימוד, שירות בצה"ל ותפקיד כחיל לשבעות רצון מפקדיו, לרבות במהלך מבצע צוק איתן, כי לאחרונה הוסמך כשמאי רכוש, כי הוא מצוי במערכת יחסים זוגית מזה כשתנים ואף עומד להינשא וכי הוא נפצע ברגלו, מוכר לנכח ואף מטופל בקנבים רפואי. נטען כי הנאשם הבין שકצינת המבחן תפעל לשלו בטיפול והופעת מהמסקנות שפורטו בתסקיר בעניין זה, ומכל מקום הוא מעוניין לעבור טיפול זוגי. ב"כ הנאשם טען עוד, כי אין מקום

לזקוף לחובת הנאשם את העבודה שהוא כפר במיוחס לו, כי התנהלותו הנורמטיבית מלמדת על שיקום וכי הרשותה תפגע באפשרותו לעבוד כשמי רכוש. לפיכך ביקש ב"כ הנאשם לבטל את הרשותה של הנאשם, לקבוע בעניינו מתחם עונש הולם צו מבנן למסר מותנה ולחזור לקולא בעניינו מתחם העונש ההולם משיקולי שיקום.

בשל התארכות הטיעון בעל פה, התבקש ב"כ הנאשם להשלים את טיעונו בכתב או במועד אחר שייקבע לצורך כך, והוא בחר להשלים את הטיעון בכתב. במסגרת זו הוגש טיעון ארוך ומפורט שבו חזר ב"כ הנאשם על טענותיו בעל פה. הנאשם שב ובקש להפנותו לטיפול במסגרת שירות המבחן, הוסיף כי גם בהתייחסותה לאירוע נושא האישום השלישי, המתлонנת תיארה אלימות שאינה חמורה. עוד נטען כי לكيחת אחריות אין פירושה התייחסות לעבר אלא רק מתוך "הקשר של למידה לעתיד", וכי במובן זה הנאשם נוטל אחריות על מעשיו. ב"כ הנאשם התייחס בטיעונו למכתביו הממליצה וההערכה שהוגשו. עוד נטען כי גם מתוך تسוקיר שירות המבחן עולה סיכון של ממש כי הנאשם ישתקם וכי גם המתлонנת עצמה שואפת לכך שישתקם ולא יפגע.

ביחס לאירוע נושא האישום הוסיף ב"כ הנאשם לא סיכון את המתlonנט ולא היה מגע פיזי בינה לבין הנאשם. עוד נטען לאכיפה בררנית על רקע העובדה כי המתlonנט לא הועמדה לדין על אף שהנאשם טען בעדותו בפני המשפט כי הוא היה לא פעם קרובן להנהלות אובייסיבית מצד המתlonנט כלפי ולאלימות קשה מצדella סטירות, דחיפות והפלות, מעשים שהמתlonנט אישרה בעדותה, ואשר היוו, על פי טעنته, מסכת התעללות פיזית ונפשית מצד המתlonנט אשר הוותירה בו צלקות נפשיות.

ב"כ הנאשם טען עוד כי שלושת האירועים עליהם מתיחס כתוב האישום מחיבבים קביעה מתחם עונש הולם אחד לנוכח העובדה שמדובר באלימות שכוננה כלפי בת זוג במספר מקרים שלא היה לגבייהם תכנון מוקדם ויש ביניהם קשר הדוק. ב"כ הנאשם תمر עמדתו במספר פסקי דין של בית משפט שלום.

7. לנאם ניתנה הזדמנות לומר את דברו במהלך הדיון בבית המשפט, ואולם גם במעמד זה הוא התנהל מתוך כעס על קר שבית המשפט לא הסכים להוסיף ולהאריך את הדיון עוד ועוד על מנת לאפשר לאביו להמשיך לטעון, וכל שהצליח לומר הוא שמדובר בדברים שמעולם לא קרו, כי אם המתlonנט הייתה סובלת במשך ארבע שנים היא לא הייתה חוזרת אליו שוב ושוב, וכן הטיח בבית המשפט האשמות אישיות.

סוגיות ביטול הרשותה

8. בהתאם לפוסקה נקבעו שני תנאי מצטברים, שבהתיקי מותםאפשרים הימנע מהרשותה של הנאשם שאשםתו בפלילים הוכחה והם: כאשר העבירה בנסיבות ביצועה מאפשרת סיום ההליך ללא הרשעה, מבלי לפגוע יתר שיקולי הענישה, וכאשר הרשותה תפגע פגעה חמורה בשיקומו של הנאשם (ראו ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל** (פ"ד נב(3) 337)).

בעניינו, כפי שיפורט להלן, לא מתקיים אף אחד מהתנאים.

9. אשר לעבירות ונסיבות ביצוען, ראשית יש לחת את הדעת לערכים המוגנים באמצעות עבירות אלימות כלפי בן הזוג,

ובهم שמירה על שלמות הגוף, שלות הנפש ותחות הביטחון האישית של אדם, בפרט בתוך תא משפחתי, שאמור להוות עבורה את המקום המוגן והבטוח ביותר.

.10. לדעון הלב,

טופעת השימוש באלים הולכת וצוברת תאוצה בשנים האחרונות, מתגברת ומתרכבת, והוא הפכה למכת מדינה שיש למקרה. חמורה במיוחד היא התגברות טופעת האלים בתוך המשפחה, תת-סוג של עבירות אלימות, המבוצעות, לרוב בתחום הזוג או המשפחה, בלבד"ת אמות הבית, ללא עדים, נסיבות המקשות על חשיפת העבירות ואכיפתן. עובדות אלה מחייבות הטלת עונשה מחמירה, שתՐתיע מפני ביצוע עבירות אלימות בתחום הזוג או מערכת היחסים הזוגית. וכך נקבע בעניין זה על ידי בית המשפט העליון בראע"פ 340/21 **מדינת ישראל** (פורסם בנבו 28.1.21):

"...יש לנוקוט במדיניות עונשה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלים בין בני זוג בפרט - על מנת למנוע תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקשיים הקויים לעיתום בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתדר אחריו מפטון הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסובות לתחות הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העולף אף לטכן את חי' בני המשפחה, ובهم בת זוגו של התקוף..."

.11. אמת, הנאשם והמתלוונת לא היו נשואים, והזוגיות שלהם הסתיימה זה מכבר. עובדה זו אמונה יש בה כדי לצמצם את עצמת הפגיעה בערכיהם המוגנים, ואולם יש לחת את הדעת על כך שמדובר בזכויות שנמשכה שנים, ובמתלוונת שהיא בchorah נבונה, משכילה ואפיילו עובדת במשרת סטודנט במשטרת ישראל. העובדה שגם לאישה בעלת מאפיינים שכאהה, המסוגלת לעמוד על דעתה, נדרש פרק זמן ממושך וכוחות גדולים כדי להיחלץ מזוגיות אלימה, אפיילו ככלא מדובר היה בקשר נישואין, והעובדת כי חרף ניתוק הקשר, שכבר אזהה אומץ להתلون על מעשיו של הנאשם עדין הייתה חשופה להtanegot מתלהמת ותווך ניתוק מצדו כשהייתה להעיד בבית המשפט, מלבד עד כמה عمוק הצורך במתן משקל של ממש לשיקולי הרתעה כלליים.

.12. על רקע זה, גם העובدة שהעבירות שביצע הנאשם בוצעו ללא תכנון מוקדם, ושלא מתוך כוונה מראש לגרום למATALONNT מזק, וחיף העובدة כי החבלה שנרגמה באירועו נשא האישום הראשון לא הייתה חמורה וכי האלים באישומים השני והשלישי לא גרמה לחבלות למATALONNT, העובدة כי מדובר באלים שחרזה על עצמה ושיקולי הרתעת היחיד והרבים אינם אפשרים הימנעות מהרשעה מבלי לפגוע בשיקולי העונשה האחרים. כפי שנקבע בראע"פ 6002/22 **ריאבנקו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 19.9.22):

"... כוונת המחוקק הנש��פת מסעיף 382 לחוק העונשין, לפיו יש להשית עונשה מוכפלת על עבירה של תקיפה, כאשר העבירה מבוצעת כלפי בני משפחה, לרבות בני זוג. החמורה זו מבטאת את שאט הנפש כלפי עבירות

אלימות שمبرוצעות בבני זוג, תופעה שמחייבות הרטעה אפקטיבית על מנת לדודעה מן השרש. אמנם, מעשי המבוקש אינם ברף הגבוה של החומרה בתוך גדרי סעיף האישום, אך קביעה כי סוג העבירה בו הורשע המבוקש היא צו המאפשרת לוותר על הרשות מבלתי פגוע בשיקולי ענישה אחרים - זו קביעה שאינה עולה בקנה אחד עם הדיון הנוכחי."

13. גם התנאי השני, שעוניינו פגעה חמורה של הרשותה בשיקום הנאשם אינו מתקיים במקרה דנן. ראשית, שירות המבחן לא המליך בעניינו של הנאשם על טיפול במסגרת השירות, והנתגש אף לא פנה ולא החל בטיפול באופן פרטני, כך שקשה לשוח בעניינו במונחי שיקום.

14. הטענה כי הרשותתו של הנאשם תפגע באפשרותו לעבוד כשמי רכוש (מקצוע שאינו מוסדר בחקיקה, להבדיל, למשל, ממשאי מקרעין אוشمאי רכב), נטענה ככלחר יד, מבלתי שהובאו ראיות קונקרטיות, הוראות חיקוק או נוהל כלשהו, שיש בהן כדי לתמוך בטענה זו.

15. כאן המקום להתייחס גם לטענת האכיפה הברנית, אשר לעיתים יש בה, כאשר היא מתקבלת, כדי להצדיק סעד של הימנעות מהרשותה או הקלה בעונש. בהקשר זה הנאשם טוען כי הופלה ביחס למתלוונת בשעה שהוא הועמד לדין והוא לא, ה גם שנקטה כלפיו, על פי הנטען, מעשי אלימות במספר מקרים. כאן המקום להזכיר כי בהודעתו במשפטה הנתבע טען טענה כללית מאד בעניין זה והתקשה לתאר מקרה קונקרטי שבו הדבר אירע, לא כל שכן אירע שבו נגרמה לו חבלה כתוצאה מהמוכחות הנטענות (ראו ת/4 שורה 78 ואילך), ועל כן לא ניתן להשוות בין תלונתה של המתלוונת לתלונתו של הנאשם, שהוגשה בתגובה לתלוונת המתלוונת ובעת שנחקר באזירה בחשד להכאתה ולגרימת חבלה, בפרט כאשר גרטטו לא זכתה לאמון בית המשפט (ראו סעיפים 16-17 להערכת הדיון).

מתחם העונש ההולם

16. הנאשם ביצע שלוש עבירות אלימות כלפי בת זוגו. ה גם שאלה בוצעו בפער זמינים ובמועדים שונים, מדובר במעשי אלימות הדומים זה לזה, שבוצעו כלפי אותה קרובן, חלקו ממאפייניה הנמשכים של מערכת היחסים הזוגית שניהם, ועל כן ATIICHIS אל כל העבירות כאלו אירע אחד לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, תוך מתן משקל לעובדה כי מדובר במעשי אלימות שחזרו על עצםם.

17. הנאשם לא תכנן את מעשי האלימות מראש, והם היו תגובה ספונטאנית למריבות ויכוחים שהתגלוו בין היתר המתלוונת. גם האלימות שנקט לא הייתה מהחמורות, ובאיורים נושא האישומים השני והשלישי, לא נגרמו חבלות. באירוע נושא האישום הראשון נגרמה למתלוונת חבלה שהנתגש לא התקoon מראש לגרום אותה, ואולם היה מודיע לאפשרות גריםתה. בהקשר זה יש לומר כי הנאשם הדף בחזקה דלת עם מסגרת ברזל לכיוון המתלוונת, ומעשה זה עלול היה להוביל לתוכאה קשה מזו שנגרמה בפועל.

18. בקביעת מתחם העונש ההולם שקהלתי את הערכים המוגנים באמצעות העבירות ואת מידת הפגעה בהם כפי עמוד 6

שפורט לעיל. עוד שקלתי את העובדה, כי אירועים אלה התרחשו על רקע קשר זוגי שאופיין בהתנהלות תוקפנית, רכושנית ואוביسبטיבית מצד הנאשם, התנהלות שבאה לביטוי עוד זמן רב לאחר הפרידה בין בני הזוג, ומאפייניה הורגשו אפיו בהתנהלות הנאשם כלפי המטלוננטה כזו הגעה להיעד באולם בית המשפט. וכך נכתב בסעיף 16 להכרעת הדין:

"התנהלותו התקפנית כלפי המטלוננט ובכלל באה לביטוי גם באולם בית המשפט, והגעה לשיאה בעדוותה של המטלוננטה. במהלך העדות הנאשם לא הצליח לשלוט בעצמו, התפרץ, קרא לעברה קריאות גנאי ואפיו קיליל אותה, והמשיך בכך גם כשהואמן האולם ועמד במסדרון. הוא הוציא מהאולם מספר פעמים, אך בשל כך שראיתי חשיבות בנסיבות חקירה של המטלוננטה, ניתנו לו מספר הזדמנויות לחזור לאולם. עם זאת, חרף האזהרות המשיך הנאשם לנוהג באותה הדרך, והתנהלותו זו מחזקת את הדברים שאמרה המטלוננטה ביחס למצבים של אובדן שליטה מצדיו. יש לומר כי מחשש לפגיעה במטלוננטה עצמה היא לוותה על ידי משמר בת' המשפט אל מחוץ לאולם בסיום עדותה."

19. בחינת מדיניות הענישה הנהוגת במקרים דומים של אלימות כלפי בת זוג מלמדת על ענישה מגוננת, הכללת, לעיתים קרובות, רכיבים מוחשיים של מאסר בפועל או מאסר בעבודות שירות. ראו למשל רע"פ 3077/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 2.5.16); רע"פ 11/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 20.1.2015); רע"פ 8884/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 11.6.14); רע"פ 5096/09 **ברוך קמחי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 18.6.09); רע"פ 10797/05 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 7.3.06); רע"פ 5986/09 **abbohadirn' מדינתישראל** (פורסם בנבו 23.7.09); עפ"ג (מרכז) 22007-03-14 **זלאן נ' מדינת ישראל** (20.5.14); עפ"ג (ים) 46073-02-18 **אלקרטני מדינתישראל** (פורסם בנבו 12.12.18); עפ"ג (ים) 54113-07-17 **פלוני מדינתישראל** (פורסם בנבו 21.1.18); עפ"ג (ב"ש) 35613-08-11 **פבריקנטן' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 26.4.11); ת"פ (ים) 34658-04-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו 12.5.20).

20. לנוכח האמור לעיל, מתחם העונש הולם את העבירות שבביצוע הירושע הנאשם הוא בין שמונה חודשי מאסר בעבודות שירות לשמונה- עשר חודשים- מאסר בפועל, לצד מאסר מוותנה ופיזי לנפגעת העבירה.

העונש המתאים לנאשם

21. שקלתי לזכות הנאשם העדרן של הרשעות קודמות.

22. מובן כי ככל, אין מקום לזקוף לחובתו של הנאשם את העובדה שהוא עמד על כך שתובנה ראיות להוכחת

אשמו, ואולם בד בבד יש לומר כי הוא אינו זכאי להקלות הניננות למי שמודים באשיותם ומקבלים אחריות על מעשיהם.

23. לצד זאת, במקרה דין לא ניתן להתעלם מן האופן שבו נוהל המשפט על ידי הנאשם אביו, המשמש סנגרו.

אביו של הנאשם, התנהל בצורה בוטה כלפי המטלוננט וככלפי הוריה שלוו אותה, אף ניסה להטיל עליה אימה במהלך חקירותה בבית המשפט.

מתוך עדותה של המטלוננט עולה, כי גם טרם הגשת כתב האישום, התנהלותו של הנאשם ומשפחה גבלה בשיבוש מהלכי משפט (ראו עמ' 39 שורות 18-17 לפרטוקול הדיון מיום 26.10.21; וכן שם בעמ' 42 שורה 34).

על האופן שבו נוהל המשפט נכתב כך בסעיף 13 להכרעת דין:

"עדות המטלוננט נשמעה בתנאים קשים מאד מבחינתה; הקשי האינהרנטי הטמון לעיתים קרובות בעדות בבית משפט כנגד בן זוג, גם אם לשעבר, קיבל במקרה דין תפנית נוספת, כשהמטלוננט נחקרה נגדית על ידי אביו של הנאשם שייצג אותו במשפטו והטיח בה הערות אישיות ... הדברים נאמרים ביותר שאת כאשר טרם עדותה של המטלוננט דרש הסגנו כי הוריה שלוו אותה בדיון יוצאו מן האולם בגיןוק שהחליט (באותו הרגע) שהוא מבקש לקרוא להם להיעיד. כשהבקשו של הסגנו נדחתה, הוא הטיח במטלוננט כי האדם שהתלווה אל אמה איינו אביה ובשל כך שב ובקש להוציאו מן האולם, ובהמשך, כשסירבה לוותר על חיסין עו"ד לקוח, אף ניסה להפחידה כשר אמר לה שシリובה זה יכול לשמש נגדה...
בנוסף, לאור עדותה הנאשם סין לעבר המטלוננט קללות והערות עוקצניות מעלייבות ופוגעניות... הוא הוציא מן האולם במהלך העדות לא פחות מרבע פעמיים ... והוחזרשוב ושוב, מתוך הבנה של בית המשפט את חשיבות זכותו של הנאשם לנוכח בעת שמיית העדיות נגדו, אך גם לאחר שהוחזר לא חלפו אלא דקות שבהן לא הצליח לשלוט בעצמו, השמיע קריאות מbezות כלפי המטלוננט והוציאשוב. גם לאחר שהוצא מאולם בית המשפט, הנאשם עמד מאחורי הדלת וצעק אל המטלוננט בזמן שהעידה ... עד כי נדרשה התערבותם של אנשי משמר בתי המשפט שנקרו להרחקו גם ממשרדים בית המשפט".

לא זו אף זו, התנהלות ההגנה גרמה לבזבוז זמן שיפוטי וזמןם של עדים; למרות שנערך דיון ארוך ועמוק לפני סעיף 144 לחוק סדר הדין הפלילי, בובוק הדיון שנקבע לשמיית הראיות הודיע ב"כ הנאשם כי הוא מותר על עדות שוטר שכבר הוזמן, על פי בקשתו, והתייצב בבית המשפט. יש להניח לזכות ב"כ הנאשם, כי הידיעה על כך שאינו נדרש לחזור את העד היהת ידוע לו לפחות בעבר הדיון, ואף על פי כן לא תרח להודיע על כך למאשימה או לבית המשפט וגרם לבזבוז זמן של השוטר שהתייצב בבית המשפט במקום למלא את יתר תפקידיו.

25. הודהה באשמה מגלמת בתוכה, כלל, קבלת אחריות על המעשים, המבטאת, לרוב, הכרה בפסול שבהם ומקטינה את הסיכון להישנותם.

במקרה דנן, הנאשם עמד על חפותו עד הרגע האחרון, וגם אם טען שמקבל אחריות על מעשיו, ברור קצר העלה שמדובר בקבלת אחריות מילולית בלבד, שאין מאחוריה שום הכרה בפסול שבמעשים ובבעיות בתנהלותו של הנאשם. כך למשל, כשבקש הנאשם להחזיר השירות המבחן לצורך קבלת טיפול, נשאל על מה הוא מקבל אחריות והשיב: "**הפגיעה שהוא קיבל בראש מהדלת כביבול מהפטיחה שלי**" (עמ' 66 שורה 6; ההדגשה אינה במקור), ובדבריו האחוריים לעונש אמר, בין היתר: "**אלו דברים שמעולם לא קרו... מי שסובל 4 שנים לא חזר אחרי חודש**" (עמ' 70 שורות 21-20).

גם תסוקיר שירות המבחן מלמד כי הנאשם מתකשה לקחת אחריות על המיחס לו, מציג עמדה קורבנית ונעדר רצון יכולת לבחינה ביקורתית של מצבו.

26. אני ערה לכך כי הנאשם הוא אדם צער, בן למשפחה נורמטיבית ונעדר הרשות קודמות. על אף האמור, לא מצאת מקומ להפנותו לטיפול תחת חסותו של שירות המבחן, שכן הליך טיפולו דורש הבנה של הפסול בתנהגות, והכרה בעיות שבמעשים, כאמור, כאמור, נעדיר אצל הנאשם. ניכר כי הוא מסיר עצמו כל אחריות לאיורים, כי הוא רואה בפציעתה של המתлонנת במהלך האירוע נשא האישום הראשון תאונה, ולא תולדה של התנהלות תוקפנית ואלימה מצדו, ומתוך דבריו בבית המשפט ניכר כי הוא רואה בעצמו קרובן של המערכת כוללה, ועל כן מרשה לעצמו להתנהל בתקפנות, להתלהם, לומר ולעשות ככל העולה על רוחו.

התרשמתי, כי באופן מובהק, הרצון המילולי שהביע הנאשם לקבל טיפול במסגרת שירות המבחן, לא נבע מתוך מטרה כנה ומיתית לרכוש כלים להתמודדות מיטיבה עם מצבו דחץ, אלא מתוך רצון למצוא מפלט מפני ענישה הולמת את המעשים שבביצועם הוא הורשע. מסקנה זו מתחזקת גם מתוך תמצית סיכון המפגשים עם הפסיכולוגית שטיפול בגין, אשר צורפה לטיעוני ההגנה הכתובים לעונש, שם נכתב כי הנאשם הפסיק את הטיפול ביוזמתו לאחר שלושה חודשים, כי מחויבותו לתהילך הייתה חלקית וכי הגם שהתחייב ליצור קשר עם הפסיכולוגית, הוא לא עשה כן.

27. ב"כ הנאשם תיאר כי האמור בתסוקיר והעדר המלצה על טיפול מצד שירות המבחן נובע מאי הבנה. בכלל זה טען ב"כ הנאשם, כי הוא עצמו נכח בפגיעה עם קצינת המבחן, שבה הנאשם אמר לказינת המבחן שהוא מעוניין בטיפול וכי הוא הבין מדבריה של קצינת המבחן שהנ帀טט יוזמן לפגישה נוספת לטיפול, ואף על פי כן נכתב בתסוקיר מה שנכתב.

אודה כי התקשייתי להבין כיצד זה שירות המבחן קיים פגישה שבה נכון בא- כוחו של הנאשם, וספק עניין האם מדובר בתנהלות שגרתית שיש לאפשרה. מכל מקום, לנוכח הדברים שאמרו הנ帀טט והוא- כוחו בבית המשפט בתיחס לעבירות שבביצועו הורשע הנאשם, אין בלי ספק כי מסקנתה של קצינת המבחן בדבר חוסר התאמה לטיפול היא מסקנה מבוססת שאין מקום לדחוותה.

28. מהאמור עולה חשש אמיתי כי הנאשם יוסיף לנוהג בתקפנות ובאלימות במרקם קונפליקט נוספים, ולא רק כלפי המתлонנת. בהקשר זה אזכיר, כי הגם שהנ帀טט והמתлонנת נפרדו זה מכבר, היא עדין חששה מאיימת ממנה ונראתה

מתוך התנהלותו כי בלבו עוד רגשות טינה סוערים כלפיה. מכל מקום, תוקפנותו של הנאשם ניכרת בכל התנהלותו, ולא רק כלפי המתלוונת. כך לדוגמה, במקרים, בהם מוד הטיעונים לעונש, כאשר הדברים לא התנהלו כפי שביקש הנאשם, הוא הטיח הערות ואמרות בוטטות בבית המשפט (עמ' 70 שורות 19-21, שם בשורה 32) וסין הערות פוגעניות גם כלפי התובעת (עמ' 67 שורה 20).

מעשו של הנאשם, ההצדקות שמצוות להם והתנהלותו לאור המשפט כולם, חיזדו את הצורך בתמן משקל של ממש לשיקולי הרטעה אישית ומינעה, זאת לצד שיקולי הרטעה הכלליים הנדרשים לנוכח אופיין וטיבן של העבירות שבביצועו הורשע הנאשם.

איןני סבורה כי עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות יש בכוחו לקיים מתקlöות אלה של הענישה.

29. לנוכח האמור לעיל, יש לנזור על הנאשם עונש המצוី בחלקו האמצעי של מתחם העונש ההולם.

30. אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שבעה חודשים מאסר בפועל.

הנאשemitאמ כנסתולמאסר עמנפאבחוומיווששירותתי הסורה: דואר אלקטרוני
il.il, טלפון : MaasarN@ips.gov.074-7831077 או 074-7831078. ככל שלא קיבל הנאשם החלטה אחרת, עליו להתייצב לריצוי עונשו ביום 26.3.23 עד השעה 9:00 במתќן המעצר בכלא ניצן ברמלה עם תעודה זהה והעתק גזר הדין.

ב. שבעה חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחררו, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסווג פשע.

ג. חמישה חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחררו, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסווג עוון.

ד. פיצוי למתלוונת, עדת תביעה 1 בכתב האישום בסך 2,000 ש"ח. הפיצוי ישולם בעשרה תשלום חודשיים שווים ורכופים הראשון עד ליום 1.3.23 והבאים עד ל-1 בכל חודש עוקב. לא ישולםizia מהתשלומיים במועדו, תעמוד מלאה יתרת הפיצוי לפירעון מיידי.

31. המזיכרות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן.

32. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים במשך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ט"ו שבט תשפ"ג, 60 פברואר 2023, בנסיבות הצדדים.